

Under 1900-talets inledande decennier etablerades skogsbiologisk forskning inom skogsbruket. Detta sammanföll med att ett betydande politiskt intresse riktades mot skogsvård och problem med skogens föryngring. Under denna period kom det biologiska kunskapsområdet skoglig marklära – som behandlar skogens jordmån – successivt att tillskansas ett relativt stort utrymme på försöks- och forskningsinrättningen Statens skogsförsöksanstalt. Detta samt att erhålla en viss status inom den skogliga undervisningen på Skogshögskolan. Men liksom flera andra biologiska kunskapsområden saknade skoglig marklära legitimitet inom skogsnäringen i stort. I denna presentation diskuterar jag hur gränsdragningsarbete formade introduktionen av skoglig marklära inom svensk skogsforskning och skogsnäring under tidigt 1900-tal, och därmed hur ett antal skogsbiologer försökte förändra detta tillstånd. Utgångspunkten är att de genom denna strategi försökte erhålla så kallad epistemisk auktoritet inom skogsnäringen. Framför allt fokuserar jag på två gränser vilka jag identifierat som betydande för detta: mellan skogs- och jordbruksforskning samt mellan kategorierna teoretiker och praktiker. Härmed sökte, och delvis vann, företrädare för skoglig marklära auktoriteten att formulera domänspecifika problem som ännu inte ställts av två generationer jordbruksvetenskapliga experter eller av andra konkurrerande skogliga auktoriter. Därigenom kunde de framhålla och konstituera skogens jordmån som både ett vetenskapligt och ett ekonomiskt-politiskt objekt sin egen rätt, men även sin egen expertisroll inom skogsnäringen.